

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-9 У. 9546/17
Дана 22.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Стевић Капус и Зоране Брајовић, чланова већа, са Иваном Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., ... број ..., против туженог Аутономне Покрајине Војводине, Покрајинског секретеријата за енергетику, грађевинарство и саобраћај, Нови Сад, ради поништаја решења туженог број 143-356-24/2017-04 од 20.04.2017.године, у предмету инспекцијског надзора над изградњом објекта, у нејавној седници већа одржаној дана 22.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ предлог тужиоца А.А. из ... за ослобађање од плаћања судске таксе.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, жалба тужиоца, изјављена против решења Грађевинског инспектора Градске управе за инспекцијске послове, Одсека грађевинске инспекције Града Новог Сада број XIV-356-2/16-2113 од 16.12.2016.године. Наведеним првостепеним решењем ставом првим наређено је инвеститору – овде тужиоцу, да одмах по пријему овог решења обустави радове на изградњи и да у року од 15 дана од дана пријема решења, уклони стамбени објекат спратности приземље и поткровље, димензија основе око 8,70 м x 6,00 м, ..., ..., Улица ..., на парцели број ... КО ..., који гради без грађевинске дозволе и без потврде о пријави радова; ставом другим је констатовано да је за уклањање предметног објекта потребно урадити пројекат рушења; ставом трећим тужилац је упозорен да ће се уколико не поступи по налогу из

става првог диспозитива решења, извршење спровести принудно, путем другог лица у складу са законом, а на трошак тужиоца; ставом четвртим је констатовано да се решење о рушењу односи и на делове објекта који нису описани у решењу о рушењу, а насталим након састављања записника од 16.12.2016.године и чине једну грађевинску целину, ставом петим је констатовано да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом суду дана 19.06.2017.године, тужилац оспорава законитост решења туженог број 143-356-24/2017-04 од 20.04.2017.године, због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У тужби је навео да је у току првостепеног поступка усмено указао да је у току поступак усвајања плана детаљне регулације, који ће предвидети могућност градње објекта, чије се рушење тражи; да је његов стамбени објекат саставни део будућег урбанистичког плана, који би према информацијама Градске управе за урбанизам Града Новог Сада требало бити усвојен и да се наведени објекат уклапа у будући урбанистички план, те да ће се његовим усвајањем стећи услови за легализацију, односно прибављање комплетне грађевинске документације-грађевинске дозволе и да је због тога неоправдано налагати рушење објекта. Стога је предложио да суд усвоји тужбу, оспорено решење поништи а поступак пред првостепеним органом прекине до усвајања плана детаљне регулације. Такође је истакао предлог за ослобађање од плаћања судских такси, наводећи да прима пензију која је веома скромна, уз који предлог није доставио ниједан доказ на ту околност.

За туженог, одговор на тужбу је доставило Правобранилаштво Аутономне покрајине Војводине, дана 11.10.2017.године, у ком је наведено да тужени у целости оспорава тужбени захтев тужиоца, предлажући да се тужба одбије из разлога изнетих у образложењу оспореног решења, а тужилац обавезе да туженом надокнади трошкове управног спора на име састава одговора на тужбу у износу од 25.500,00 динара. Суд није узео у разматрање достављени одговор на тужбу, будући да покрајинско правобранилаштво, сагласно правном ставу заузетом на 74. седници свих судија Управног суда одржаној дана 04.12.2017.године, нема право да у управном спору заступа тужени државни орган, односно орган покрајинске управе на основу посебно датог пуномоћја, односно решења. Ово са разлога што се у конкретном случају не ради о правној заштити имовинских права и интереса АПВ у смислу одредбе чл.3 Покрајинске скупштинске одлуке о правобранилаштву АПВ ("Службени лист АПВ" број 37/14, 69/16). Следствено наведеном, суд није одлучивао ни о захтеву за накнаду трошкова управног спора, који је истакло Правобранилаштво Аутономне покрајине Војводине.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, тужилац поднео првостепеном органу обавештења дана 20.07.2016.године и 27.10.2016.године за евидентирање незаконито изграђеног објекта у ..., Улица ..., на парцели број ... КО ..., у којима је навео да објекат постоји на авио снимку и катастру, да су све инсталације у близини објекта, да је објекат преиначен из помоћног у стамбени и да је ознака објекта број На основу наведених обавештења је извршен попис предметног стамбеног објекта, ради његовог озакоњења у смислу Закона о озакоњењу објекта ("Службени гласник РС" бр. 96/15). Комисија за попис незаконито изграђених објекта је изашла на лице места и констатовала на појединачном пописном листу број 6-590 од 25.11.2016.године, да је на наведеној адреси изграђен стамбени објекат димензија 8,70 м ц 6,00м, спратности приземље и поткровље, да је предметни објекат завршен у грађевинском смислу и да је био у фази завршених грађевинских радова, под кровом и уграђеном фасадном столаријом. На наведеном пописном листу је констатовано да за предметни објекат, раније није поднет захтев за легализацију, а да инвеститор није био присутан на лицу места у тренутку пописа. Пред првостепеним органом је одржана усмена расправа дана 16.12.2016.године, на којој је извршен увид у сателитски снимак на сајту Републичког геодетског завода и утврђено да предметни објекат није видљив у облику и димензијама у којима је тренутно и на записнику констатовано да тужилац нема грађевинску дозволу за изградњу предметног објекта, који записник је без примедби потписао пуномоћник тужиоца. На основу наведеног, првостепени орган је утврдио да тужилац предметни објекат гради без грађевинске дозволе, као и да је стамбени објекат грађен у конструктивном смислу након ступања на снагу Закона о озакоњењу објеката ("Службени гласник РС" број 96/2015), односно након 27.11.2015.године, те је закључио да исти не може бити предмет озакоњења у смислу члана 3. наведеног закона. Стога је првостепени орган, наредио тужиоцу обуставу радова и уклањање објекта, који се гради без грађевинске дозволе и без потврде о пријави радова, уз указивање на последице непоступања, одлучивши као у диспозитиву решења, применом одредбе члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи. Тужени је на основу навода жалбе и осталих списка, нашао да је ожалбено решење правилно и законито. Имајући у виду утврђено чињенично стање из кога произлази да је предметни објекат на парц. бр. ... КО ... изграђен без грађевинске дозволе, да је пописан као незаконито изграђени објекат који је у моменту пописа дана 25.11.2016.године у грађевинском смислу био завршен, али да као такав није видљив на сателитском снимку Републике Србије из 2015. године, тужени налази да је првостепени орган правилно закључио да се ради о правној ситуацији из члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи у вези са чланом 7. став 10. Закона о озакоњењу објеката, те да је правилно тужиоцу наложио инспекцијску меру као у диспозитиву првостепеног решења, а правилно одредивши да жалба не одлаже извршење решења на основу члана 184. став. 8 истог закона.

Чланом 176. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр.72/09...145/14) прописана су овлашћења грађевинског инспектора у вршењу инспекцијског надзора, па је ставом 1. тачка 1 прописано да је у вршењу инспекцијског надзора грађевински инспектор је овлашћен да нареди решењем обуставу радова и уклањање објекта или његовог дела, ако се објекат гради или је његово грађење завршено без грађевинске дозволе, односно ако се објекат гради супротно локацијским

условима, односно грађевинској дозволи, односно потврди о пријави радова.

Одредбом члана 7. став 6. Закона о озакоњењу објеката (“Службени гласник РС” бр.96/15) прописано је да по завршетку пописа незаконито изграђених објеката из једне зоне, односно целине, надлежни грађевински инспектор доноси појединачна решења о рушењу објекта, за све незаконито изграђене објекте који су на попису. Ставом 7. истога члана закона прописано је да решење о рушењу објекта из става 6. овог члана доноси грађевински инспектор у року од седам дана од дана евидентирања у складу са овим законом и у року од три дана га доставља органу надлежном за издавање решења о озакоњењу (у даљем тексту: надлежни орган), а ставом 10. да за објекте за које буде утврђено да не постоје, односно нису видљиви на сателитском снимку, нису предмет озакоњења и надлежни грађевински инспектор за те објекте доноси решење о рушењу, које је извршно даном доношења, у складу са законом о планирању и изградњи.

Полазећи од изнетог и цитираних одредби Закона о планирању и изградњи и Закона о озакоњењу објеката, Управни суд налази да је тужени орган правилно закључио да је првостепено решење, којим је тужиоцу наложено рушење објекта на начин ближе описан у диспозитиву ожалбеног решења, донето на основу правилно утврђеног чињеничног стања и правилном применом одредаба члана 176. став 1. тачка 1. и члана 7. Закона о озакоњењу објеката. Ово стога што је у проведеном поступку несумњиво утврђено, а што се не спори ни наводима поднете тужбе, да је тужилац изградњу предметног стамбеног објекта извео без грађевинске дозволе, већ тужбеним наводима само указује на разлоге због којих је то учинио, а који нису релевантни за оцену законитости оспореног акта, будући да је у поступку инспекцијског надзора опредељујућа чињеница да ли инвеститор поседује или не поседује грађевинску дозволу за изградњу објекта коју је извео. С обзиром да тужилац у току првостепеног поступка, нити уз жалбу, није доставио доказ да поседује грађевинску дозволу за изградњу предметног објекта, то је по оцени суда оспорено решење правилно и законито.

Доносећи одлуку, суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да су идентични наводима жалбе, које је тужени орган, у складу са одредбом члана 235. Закона о општем управном поступку правилно оценио и за своју оцену дао на закону засноване разлоге које прихвата и овај суд.

Са напред наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Ценећи поднети предлог за ослобађање од плаћања судске таксе, Управни суд је нашао да овај предлог није основан.

Према члану 10. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС” бр. 28/94...101/11), између осталог прописано је, да суд може ослободити таксеног обвезника од плаћања таксе ако би плаћањем таксе, имајући у виду висину средстава из којих се обвезник и чланови његовог домаћинства издржавају, та средства била у толикој мери

умањена да би тиме била угрожена њихова социјална сигурност, при чему ће нарочито узети у обзир укупан приход таксеног обвезника и чланова његовог домаћинства, број лица које таксени обвезник издржава, као и вредност меродавну за наплату судске таксе.

Одредбом члана 11. став 1. истог закона, прописано је да висина прихода таксеног обвезника суд утврђује на основу уверења надлежног органа, односно других доказа које таксени обвезник поднесе о свом имовном стању, док је ставом 3. истог члана закона прописано да уверење из става 1. овог члана служи као доказ за ослобођење од плаћања таксе само ако од његовог издавања до подношења предлога за ослобођење није протекло више од шест месеци.

У конкретном случају, тужилац као подносилац предлога за ослобађање од плаћања трошкова судске таксе, уз поднети предлог није приложио доказе из којих произлази да би плаћањем предметне таксе, средства из којих се обвезник - овде тужилац и чланови њеног домаћинства издржавају, у толикој мери била умањена да би тиме била угрожена њихова социјална сигурност, па тиме и основаности постављеног предлога за ослобађање од плаћања судске таксе на тужбу и пресуду.

Стога, по налажењу Управног суда нису испуњени услови из члана 10. Закона о судским таксама за ослобађање од плаћања судских такси, са којих разлога је одлучено као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.11.2019. године, III-9 У. 9546/17

Записничар
Ивана Ивановић,с.р.

Председник већа- судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ/ИО